

Lisa Jackson

Slaap zacht

the house of books

Oorspronkelijke titel

The morning after

Uitgave

Zebra Books, published by Kensington Publishing Corp., New York

Copyright © 2004 by Susan Lisa Jackson

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2006 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Toby Visser

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer BNO, Amsterdam

Omslagfoto

Getty Images/Matthieu Spohn

Foto auteur

© Kimberly Butler Photography

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

www.lisajackson.com

www.thehouseofbooks.com

ISBN 978 90 443 3019 9

D/2011/8899/82

NUR 332

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder vooraf gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woord van dank

Nogmaals wil ik van deze gelegenheid gebruikmaken om Bucky Burnsed van Savannah Police Department te bedanken. Zijn hulp was deskundig en van onschatbare waarde bij het beantwoorden van mijn vele vragen, en hij heeft me geholpen vergissingen te vermijden. In de loop van het verhaal moest ik, om de plot en de personages zo geloofwaardig mogelijk te maken, de regels, de omgeving en procedures van de politie van Savannah naar mijn hand zetten.

Er zijn meer mensen die me hebben geholpen dit boek te schrijven. Sommigen hebben geholpen met research, anderen door kritiek te leveren, en mijn kantoor draaiende te houden, en natuurlijk waren daar mijn vrienden en verwanten die me emotionele steun gaven.

Mijn dank gaat vooral naar Nancy Berland, Kelly Bush, Ken Bush, Nancy Bush, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harrington, Danielle Katcher, Ken Melum, Roz Noonan, Ari Okano, Kathy Okano, Betty en Jack Pederson, Sally Peters, Robin Rue, Samantha Santistevan, John Scognamiglio, Michael Siedel en Larry Sparks. Als ik iemand ben vergeten, accepteer dan alsjeblieft mijn verontschuldigingen.

Proloog

O God, het was koud... zo koud.

Bobbi huiverde. Ze was loom, kon zich nauwelijks bewegen, haar brein beneveld en traag. Ze wilde slapen, om het vage gevoel van ongemak te negeren dat haar dwarszat. Haar oogleden waren zwaar. Alsof ze te veel slaappillen had genomen. Een zurige lucht dreef in haar neusgaten, iets smerigs. Ze kromp ineen en besepte dat het stil was in haar kamer. Erg stil. Een beetje griezelig zelfs. Geen geluid van de klok in de gang die de seconden wegtikte, of de ventilator van de verwarming die de lucht verplaatste... nee... de stilte was oorverdovend.

Je bent niet in je slaapkamer.

De gedachte kwam hard aan.

Je ligt niet in je bed.

Ze opende een oog. Ze was... waar?

De zure lucht deed haar kokhalzen. Langzaam begon haar geest helderder te worden. Waar was ze verdomme, en waarom kon ze zich niet bewegen? Ze had het benauwd, de lucht was ijl en het was volkomen duister. Paniek schoot door haar heen toen ze zich realiseerde dat ze op haar rug lag, bekneld, een vochtige doek tegen haar neus gedrukt.

Het was donker. Benauwd. Ze had moeite met ademen. En die godvergeten smerige stank... Ze kotste bijna.

Dit klopte niet, dit klopte helemaal niet.

Ze probeerde te gaan zitten.

Bam!

Haar hoofd bonkte tegen iets hards en ze kon haar armen niet bewegen. Niet omhoog, niet zijwaarts. Ze was in een kleine ruimte gepropt, op een ongemakkelijk bed... nee, geen bed, iets zachts en sponsachtigs en drassigs, met harde punten die in haar rug prikten. En die afschuwelijke geur van verrotting. Angst, koud als de dood, gierde door haar trage brein. Ze lag bekneld in een of andere krappe kist.

En toen wist ze het.

Met misselijkmakende helderheid.

Ze lag in een doodskist.

God, nee! Dat was onmogelijk! Ondenikbaar. Haar geest was dichtgeslibd, dat was het. En deze claustrofobische paranoia was onderdeel van een of andere vreemde, macabere droom. Dat was het. Dat moest het zijn. Maar haar bloed pompte razendsnel door haar lichaam. Pure angst sneed door haar heen.

Nee, o nee... alsjeblijft niet... dit moet een droom zijn. Wakker worden, Bobbi. Verdomme, word als de sodemieter wakker!

Ze schreeuwde en het geluid weergalmde tegen haar trommelvliezen, ging nergens heen, ketste af in de zuurstofloze ruimte.

Denk na. Niet in paniek raken! O God, o nee, o God.

In het wilde weg trapte ze omhoog, maar haar blote voeten raakten een hard oppervlak, een teennagel bleef aan de voering haken. Scheurde af. Rauwe pijn flitste door haar voet en ze voelde dat de nagel aan een reepje huid hing.

Dit gebeurde niet echt. Het was een nachtmerrie. Dat moest het zijn. En toch... uit alle macht probeerde ze te duwen, om uit deze afgrijselijke, beklemmende ruimte met satijnen voering te klimmen en... en... Jezus Christus, ze lag op iets wat zacht was op sommige plaatsen en hard op andere, een... een...

Een lijk! Je ligt op een lijk!

‘Neeeee! Alsjeblijft, laat me eruit!’ Ze scheurde de voering met haar vingers, krabde, klauwde en bonkte, voelde botten en rottend vlees, en stugge haren tegen haar naakte huid... naakte huid... lieve God, was ze naakt? Was ze zonder kleren in deze griezelige kist geschoven? Wie had haar dit aangedaan? Waarom?

‘Help! Help me, alsjeblijft!’ Haar kreten echoden in haar oren. ‘O God, o God... alsjeblijft, is daar iemand?’ Jezus Christus, lag ze echt op een dode? Ze kreeg kippenvel bij de gedachte aan het rottende vlees onder haar, de liploze mond tegen haar nek gedrukt, de benige ribben en handen en...

Misschien leeft het nog – is het alleen wat beneveld, zoals jij daar net nog.

Maar ze wist wel beter. Het eens levende ding onder haar was zo koud als de dood, en het stonk en was waarschijnlijk al in ontbinding en... o, *alsjeblijft, laat dit een afschuwelijke nachtmerrie*

zijn. Laat me alsjeblieft wakker worden. Ze hoorde snikken, en besefte dat de geluiden aan haar eigen keel ontsnapten. Niet in paniek raken. Probeer een manier te bedenken om hieruit te komen... nu je nog lucht hebt. Het feit dat je ademt betekent dat je er waarschijnlijk net in bent gelegd. En het feit dat je in een doodskist ligt, betekent niet noodzakelijkerwijs dat je onder de grond bent... Maar ze rook de vochtige aarde, wist dat deze doodskist al in een graf lag. Het was nog slechts een kwestie van tijd voordat...

Hou hiermee op en probeer een manier te bedenken om eruit te komen! Je bent een slimme vrouw, denk na! Denk na! Als je niet begraven bent, alleen maar opgesloten, kan er nog genoeg tijd zijn om... Maar ze wist dat de seconden opraakten, elke tik bracht haar dichterbij een macabere, ondenkbare dood. Alsjeblieft, God, laat me niet sterven. Niet op deze manier... niet... zo.

‘Help me! Help! HELP!’ schreeuwde ze en ze krabde als een gek aan het deksel van de doodskist. Ze rukte aan de zachte, satijnen voering, haar gemanicuurde nagels braken af, haar huid ging kapot, scherpe pijn flitste door haar handen. De stank was overweldigend, de lucht zo koud en ijl... het moest een droom zijn... het moest. Maar toch, de pijn in haar vingertoppen en het bloed dat onder haar nagels vloeyde, overtuigden haar ervan dat ze een nachtmerrie beleefde die zo duivels was dat ze het zich nauwelijks kon voorstellen.

Afschuw wurgde haar en ze dacht dat ze ging flauwvallen. Ze begon zo hard mogelijk te schreeuwen, trapte, bonkte met haar knieën en voeten, haar spieren verkrampten, haar naakte huid sprong open en bloedde, tranen rolden uit haar ogen. ‘Laat me niet op deze manier sterven, alsjeblieft, niet op deze manier...’

Maar de duisternis bleef. Het zompige lichaam onder haar bevoog niet, ontbindend vlees raakte haar huid, scherpe ribben prikten tegen haar rug. Ze beefde, braakte bijna, en gilde.

Boven het geluid van haar stem uit hoorde ze het ijzingwekkende, resonerende ploffen van aarde en stenen die boven op deze afgrijpselijke doodskist neerdaalden.

‘Nee! Nee!’

Ze bonsde met haar vuisten tot ze opensprongen en bloedden,

en al die tijd smeekte en schreeuwde ze: ‘Laat me eruit! Alsjeblieft, alsjeblieft!’

Wie deed haar dit aan?

Waarom... o God, waarom... Wie had ze zoveel onrecht aangedaan? Er waren zovelen tegen wie ze had gelogen, hun gezichten flitsten aan haar half krankzinnige geest voorbij, opgejaagd door paniek. Maar wie haatte haar zo dat hij haar op deze manier wilde martelen? Wie had redenen om dit te doen? Wie kon zo wreed zijn?

Ze snakte naar adem. Er was bijna geen zuurstof meer. Ze kon nog amper nadenken. Haar geest draaide wild in kringetjes rond de mannen in haar leven en om iemand in het bijzonder, iemand die zich haar naam waarschijnlijk niet meer herinnerde, maar die ze groot onrecht had aangedaan.

Pierce Reed.

Rechercheur bij de politie van Savannah.

Een eerbaar man, maar met zijn eigen duistere geheimen.

Nee... Reed zou haar dit niet aandoen, hij beseftte niet eens hoe sterk hun levens waren verstrengeld; hij was er niet eens mee bezig.

Het was een andere man, een of ander monster, die haar hier gevangenhiel.

Ze huiverde en begon te huilen.

‘Laat me eruit! Laat me eruit!’ schreeuwde ze snikkend. Haar keel deed pijn, ze kreeg kippenvel bij de gedachte aan het ontbindende lijk dat haar matras was. ‘Alsjeblieft, laat me er alsjeblieft uit... Ik zal alles doen... alles, o, alsjeblieft, doe dit niet...’

Maar ze wist niet eens tegen wie ze smeekte en ondertussen bleven de aarde en stenen op het graf neerkomen.

Ze snakte naar adem, zoog moeizaam het laatste restje lucht naar binnen. Haar longen stonden in brand door gebrek aan zuurstof en plotseling voelde ze zich zwak.

Hulpeloos.

Verdoemd.

Ze deed een laatste vergeefse poging om zich uit haar gevangenis te klauwen, maar het had geen zin. De duisternis overviel haar, benam haar de vechtlust, kneep het leven uit haar, en haar handen vielen opzij. Dit was dus haar graf. Voorgoed.

Boven de griezelige stilte uit dacht ze dat ze gelach hoorde. Het klonk ver weg, maar ze wist dat het de bedoeling was dat ze het hoorde. Hij wilde dat ze het wist. Dat ze hem hoorde voordat ze haar laatste adem uitblies.

Degene die haar dit had aangedaan, genoot ervan.